U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobců: **a) K. S., b) nezl. K. S., c) nezl. N. A., d) nezl. N. M.**, žalobci b) až d) zastoupeni žalobkyní a) jako zákonnou zástupkyní, všichni právně zastoupeni Mgr. Radimem Struminským, advokátem se sídlem Havířov – Město, Svornosti 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 4. 2009, č. j. 63 Az 72/2008 - 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému právnímu zástupci stěžovatelů Mgr. Radimu Struminskému **se určuje** odměna za zastupování ve výši 16 708 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 27. 8. 2008, č. j. OAM-665/VL-07-ZA07-2006, žalovaný neudělil žalobkyni a) a její nezletilé dceři označené jako žalobkyně b) mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Stejně rozhodl i ve věci žalobce c), a to rozhodnutím ze dne 27. 8. 2008, č. j. OAM-751/VL-07-ZA07-2006, a žalobce d) - rozhodnutí ze dne 27. 8. 2008, č. j. OAM-1-731/VL-01-L07-2007.

Tato rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně a) jménem svým a jménem dalších žalobců u Krajského soudu v Ostravě žalobou; ten ji rozsudkem ze dne 7. 4. 2009, č. j. 63 Az 72/2008 - 47, zamítl. V odůvodnění svého rozsudku krajský soud potvrdil názor žalovaného, že žalobkyně a) neopustila zemi původu z důvodu pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo zastávání politických názorů. Skutečnost, že žalobkyně má v zemi původu obavy ze

soukromé osoby – bývalého partnera a že policisté po ní požadovali doklady o pobytu, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Tím spíše to platí v situaci, kdy se žalobkyně a), vyjma jednoho případu v době, kdy ještě nebyla provdána a žila s bývalým partnerem, nedomáhala ochrany svých práv u státních orgánů či nevládních organizací. Důvodem pro udělení azylu není ani skutečnost, že její manžel měl ve své vlasti potíže. Jelikož žalobkyně a) žádala mezinárodní ochranu pro své nezletilé děti ze stejných důvodů jako pro sebe, nesplňují ani oni zákonné podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Stejně tak žalobci nesplňují důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 13 zákona o azylu. Ve vztahu k ustanovení § 14 citovaného zákona krajský soud uvedl, že na tuto formu azylu není právní nárok, neboť jeho udělení je věcí správního uvážení žalovaného. Soudní přezkum se pohybuje jen v omezeném rámci. Snaha o legalizaci pobytu v ČR není důvodem zvláštního zřetele hodným. Dle názoru krajského soudu žalobci nesplňují ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu. Krajský soud shledal, že návštěvy policistů nedosahovaly takové míry a intenzity, aby je bylo možné považovat za možnost špatného zacházení; jiné důvody pro udělení doplňkové ochrany nalezeny nebyly. To se týká i důvodů podle ustanovení § 14b zákona o azylu. Konečně ani námitky proti procesnímu postupu žalovaného neshledal krajský soud důvodnými. Žalovaný měl k dispozici dostatek podkladů a skutkový stav zjistil bezezbytku; i odůvodnění napadených rozhodnutí je přesvědčivé.

Rozsudek napadla žalobkyně a) jménem svým a jménem dalších žalobců (dále též „stěžovatelka a její nezletilé děti“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka je především přesvědčena, že její případ přesahuje její vlastní zájmy, a to v otázce povinnosti správního orgánu provést v řízení o mezinárodní ochraně úkony směřující ke zjištění schopnosti a ochoty kazašských orgánů zajistit ochranu před pronásledováním ze strany soukromých osob [coby možných původců pronásledování (§ 2 odst. 8 zákona o azylu) nebo původců hrozby vážné újmy (§ 14a tohoto zákona)] a vypořádat se s existencí tvrzených psychických obav žadatele z pronásledování v souvislosti s jeho konkrétní situací a postavením.

Stěžovatelka poukazuje na spisový materiál, z něhož, má jasně vyplývat, že byla v Kazachstánu z důvodu svého muslimského vyznání vystavena dlouhodobé šikaně ze strany státních orgánů. Takový postup je psychickým nátlakem ve smyslu ustanovení § 2 odst. 8 zákona o azylu. Intenzitu a razanci tohoto nátlaku je třeba posuzovat z hlediska konkrétního postavení žadatele, tj. jako matky nezletilého dítěte, v předmětné době fyzicky napadené partnerem. Stěžovatelka odkazuje na čl. 4 odst. 3 písm. c) směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), přičemž je přesvědčena, že jej žalovaný porušil. Dále odkazuje na Příručku k postupům pro určování právního postavení uprchlíků a vybraná doporučení UNHCR v části týkající se subjektivního charakteru obav z pronásledování. Žalovaný se se subjektivní stránkou obav stěžovatelky nevypořádal, čímž porušil ustanovení § 3, § 68 odst. 3 a § 2 správního řádu. Stěžovatelka tedy splňuje podmínku

existence odůvodněného strachu z pronásledování podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť je zde příčinná souvislost mezi chováním kazašské policie a jejím náboženským přesvědčením.

Dále žalovaný prakticky podmínil existenci důvodných obav uplatňováním určitých zájmů a postojů. Tento závěr však nemá oporu v zákoně o azylu. Stěžovatelka podotýká, že o azyl i s dětmi žádali podle ustanovení § 12 písm. b) tohoto zákona, který upravuje pronásledování na základě objektivní příslušnosti k určité skupině. Žalovaný opomenul, že děti stěžovatelky budou v případě návratu do vlasti vystaveny hrozbě vážné újmy pro své náboženské přesvědčení či jako rodinní příslušníci tzv. čistých muslimů.

Žalovaný nesprávně vyloučil soukromé osoby z množiny možných původců pronásledování a vážné újmy, aniž by zkoumal možnosti stěžovatelky, jakožto oběti, fakticky se obrátit na státní orgány ve vlasti, a to v míře stanovené čl. 4 kvalifikační směrnice. Původci pronásledování mohou být i soukromé osoby ve smyslu ustanovení § 2 odst. 8 zákona o azylu a článku 6 kvalifikační směrnice. V této souvislosti odkazuje stěžovatelka i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57.

Dále pak stěžovatelka namítá, že se žalovaný ve správním řízení nevypořádal s jí navrhovanými důkazními prostředky.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že v období zimy 2005 a jara 2006 jmenovitě konkretizované kazašské rodiny požádaly v České republice o azyl a jejich žádostem bylo vyhověno. Tyto osoby přitom vyznávají stejnou víru, pocházejí ze stejného města a měly stejný problém jako stěžovatelka a její děti. Stěžovatelka přijela do České republiky v létě 2006 a její žádosti o azyl již vyhověno nebylo s odůvodněním, že je Kazachstán demokratickou zemí, kde lidé nemohou být pronásledováni z náboženských důvodů. Během dvou měsíců však nemohlo dojít v zemi původu k takovému zlepšení situace a podmínek pro existenci stěžovatelčiny komunity. Napadená rozhodnutí jsou založená na neaktuálních informacích z roku 2006, zpracovaných v březnu 2007 a nereflektují, že budou-li žalobci deportováni do Kazachstánu, čeká je týrání, ponižování a vězení.

Ve druhém doplnění kasační stížnosti stěžovatelka upřesnila, že pronásledování spatřuje v tom, že ji policie několikrát bezdůvodně navštívila v bytě, vyslýchala ohledně náboženského vyznání, vysmívala se jejímu typickému oděvu a vyzývala ji, nechť se vzdá své víry a odjede zpět do Uralska. Tato tvrzení nevzal žalovaný v úvahu. O zhoršení náboženské svobody v Kazachstánu mluví i zprávy norské zpravodajské agentury Forum 18 a zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA za rok 2005. Závěry těchto zpráv nevzal žalovaný v úvahu, ačkoliv v obdobných řízení s jinými občany Kazachstánu z nich vycházel. Žalovaný tak porušil zásadu předvídatelnosti správního rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 správního řádu

Stěžovatelka je konečně přesvědčena, že jsou u ní a jejích dětí dány důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu, a to z toho důvodu, že dne 5. 2. 2008 zahynul v České republice tragicky nevlastní syn stěžovatelky a byl zde i

pohřben; proto jsou stěžovatelé s Českou republikou svázáni. Dále upozorňuje, že se jí dne 1. 7. 2009 narodil další syn Y. a dcera S. [žalobkyně b)] má od září 2009 nastoupit v České republice na základní školu. Žalovaný se nevypořádal se stěžovatelkou tvrzenými důvody hodnými zvláštního zřetele (v této souvislosti odkazuje stěžovatelka na rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 6 Azs 92/2004 - 51). Krajský soud se pak v odůvodnění napadeného rozsudku s tímto pochybením žalovaného nevypořádal; proto je jeho rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud musel zabývat tím, zda stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky a jejích dětí, tedy zda je přijatelná ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany se zdejší soud podrobně věnoval v řadě svých rozhodnutí, např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS, případně v usnesení ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57 (všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), na které v podrobnostech odkazuje.

Úvodem Nejvyšší správní soud uvádí, že k otázce legitimity požadavku na registraci náboženských skupin se již opakovaně vyjádřil, a to například v rozsudku ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 Azs 12/2008 - 98; konkrétně postavením vyznavačů tzv. čistého islámu v Kazachstánu se zabýval například v rozsudku ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 89/2007 - 68, či v usnesení ze dne 2. 10. 2008, č. j. 3 Azs 57/2008 - 69. Zde, mimo jiné, dospěl k závěru, že zákonný požadavek povinné registrace náboženských skupin v Kazachstánu je zcela legitimním a odůvodněným zájmem na ochraně bezpečnosti osob a nelze jej považovat za výraz porušování lidských práv (náboženské svobody), respektive za pronásledování z náboženských důvodů. Osoba, která se tomuto požadavku nepodřídila, je pak vystavena oprávněné pozornosti státních orgánů. V nyní posuzované věci je pak podstatné, že stěžovatelka sama zůstala nečinná a nevyužila žádných dostupných prostředků pro svou ochranu. Jestliže tedy tvrzené jednání policie s jinými kazašskými orgány vůbec neřešila, nelze ani predikovat, že by jí případná pomoc byla odepřena (obdobně viz rozsudek ze dne 25. 8. 2006, č. j. 8 Azs 170/2005 - 90). K samotným postupům policejních orgánu v Kazachstánu se zdejší soud již taktéž v minulosti obecně vyjádřil, a to např. v rozsudku ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 - 75; i zde dovodil, že stěžovatel především musí vyčerpat možnosti ochrany dostupnými vnitrostátními prostředky a teprve pokud selžou, lze uvažovat o možném naplnění azylových důvodů ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu.

Pokud jde o námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, je nutno uvést, že ve správním řízení leželo břemeno tvrzení azylově relevantních důvodů především na stěžovatelce, což vyplývá například z rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 9. 2005, č. j. 6 Azs 224/2004 - 37. Vyplývá z něj též, že pokud stěžovatelka fakticky žádné azylově relevantní důvody neuváděla a ve své žádosti o azyl (a na ni navazujících výpovědích ve správním řízení) se zmiňovala pouze o problémech vyplývajících z návštěv policie, které zřejmě souvisely s její přítomností v bytech, v nichž se scházela neregistrovaná náboženská skupina a s tím, že se v těchto místech vyskytovala bez tzv. *propisky*, jakož i o problémech vyplývajících z obav před soukromou osobou, nelze bez dalšího hovořit ani o důkazní nouzi, potřebě blíže objasnit stěžovatelkou uváděné

skutečnosti, či přechodu důkazního břemene na správní orgán. K námitce, že krajský soud a žalovaný nezohlednili konkrétní postavení a osobní situaci a subjektivní obavy stěžovatelky a jejích dětí, postačí uvést, že z obsahu správního spisu i napadeného rozsudku vyplývá opak. Žalovaný i krajský soud věc posuzovali individuálně a v kontextu toho, co stěžovatelka sama tvrdila. V této souvislosti lze odkázat například na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79, dle kterého *„absence tvrzení azylově relevantních skutečností ze strany žadatele o azyl může být jen ztěží nahrazována zjištěními správním orgánem jinak získanými (...) Pokud však žadatel o azyl žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů vystaven není (resp. nemůže mít z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach), nebo takové skutečnosti ani netvrdí, pak přes skutečnost, že pochází ze země, která je (...) problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.“*

K námitce neužití zpráv zpravodajské agentury Forum 18 a zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA za rok 2005 při dokazování nelze přehlédnout, že stěžovatelka v kasační stížnosti neuvádí konkrétní skutečnosti, pro které by shora zmiňované zprávy popíraly závěry krajského soudu (hovoří pouze obecně o zhoršení právního prostředí v oblasti svobody vyznání). Tvrzení, že žalovaný účelově a v její neprospěch nepoužil určité důkazní materiály, které mu jsou známy z jeho úřední činnosti, neboť je pravidelně užívá v jiných řízeních o udělení mezinárodní ochrany, vedených s občany Kazašské republiky, je pak zcela neurčité. Obdobně i argumentace stěžovatelky ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu, týkající se obav z návratu do vlasti, byla vznesena zcela neurčitě a nepopírá vylovené závěry krajského soudu.

Pokud jde dále o námitku, dle které se žalovaný nevypořádal s navrhovanými důkazními prostředky, ze správního spisu nevyplývá, že by stěžovatelka nějaké důkazní návrhy v průběhu správního řízení uplatňovala; tato námitka tudíž nemá oporu ve správním spise. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 6 Azs 139/2005 - 90.

K obavám stěžovatelky z pronásledování ze strany bývalého partnera odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, z něhož se podává, že *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona (...) o azylu (...), tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* Stěžovatelka dále tvrdila, že žalovaný nehodnotil její možnosti, jakožto oběti napadení ze strany bývalého partnera, fakticky se domoci pomoci u státních orgánů ve vlasti. V tomto smyslu však v žalobě ničeho nenamítala, a proto k této nově uváděné skutečnosti Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. nemůže přihlížet.

Ve smyslu ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. byl zdejší soud povinen naložit i s tvrzením, že stěžovatelka byla vystavena psychickému nátlaku ze strany policie a že žalovaný tuto okolnost nehodnotil s přihlédnutím k jejímu postavení a situaci. Ani v tomto smyslu totiž stěžovatelka v žalobě ničeho netvrdila.

Jako s nepřípustnou námitkou (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) bylo dále nutno naložit s tvrzeným porušením ustanovení § 2 odst. 5 správního řádu, neboť takovou žalobní námitku [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] stěžovatelka v žalobě neuplatnila. Stejně zdejší soud naložil i s námitkou poukazující na jmenovitě konkretizované rodiny kazašských státních příslušníků, které v bezprostředně předcházejícím období mezinárodní ochranu obdržely. Ze stejného důvodu se nemohl zabývat ani námitkou, dle které žalovaný podmínil existenci *důvodných obav* uplatňováním určitých zájmů a postojů, neboť i ta byla uplatněna až v kasační stížnosti, a tedy nepřípustně.

Stěžovatelka konečně namítala, že v jejím případě, i v případě jejích dětí, jsou dány důvody pro udělení humanitárního azylu, tedy důvody hodné zvláštního zřetele. Ty spatřuje v tom, že na území České republiky zemřel a je pochován její nevlastní syn, že se jí dne 1. 7. 2009 narodil další syn Y. a že od září roku 2009 zde zahájí její dcera – žalobkyně b) povinnou školní docházku. Stěžovatelka je přesvědčena, že žalovaný k těmto důvodům vůbec nepřihlédl a že se krajský soud s tímto jeho pochybením nevypořádal; proto namítá nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. K otázce vymezení humanitárního azylu a možností soudního přezkumu úvah správního orgánu o této specifické formě mezinárodní ochrany se zdejší soud vyslovil například v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, dle kterého *„[a]zyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu.“* Smysl tohoto institutu spočívá tedy v tom, že dává možnost správnímu orgánu *„azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofu, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). V souladu s touto judikaturou krajský soud konstatoval, že rozhodnutí o něm podléhá soudnímu přezkumu jen z toho hlediska, zda závěr správního orgánu vychází z dostatečných podkladů, je logicky správný a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem; za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat odlišné závěry. Ke konkrétním důvodům, o něž stěžovatelka opírala svou argumentaci o splnění podmínek pro udělení této formy azylu uvedl (bez dalšího), že snaha o legalizaci pobytu v České republice není důvodem zvláštního zřetele hodným ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Tohoto důvodu se sice stěžovatelka v žalobě nedovolávala, nicméně neuplatnila v ní naopak ani důvody, které uvádí v kasační stížnosti. Z obsahu žaloby je zřejmé, že stěžovatelka existenci důvodů pro aplikaci § 14 zákona o azylu opírala pouze o blíže neupřesněné tvrzené pronásledování svého manžela (bod III., sedmá odrážka, bod IV., desátý odstavec); tragickou smrt nevlastního syna pouze zmínila (bod IV., odstavec druhý žaloby, protokol o ústním jednání ze dne 7. 4. 2009), a to jen jako důvod, pro který jsou s Českou republikou jako rodina svázáni, avšak bez jakéhokoli vyústění v podobě argumentace podmínkami pro udělení humanitárního azylu. Je přitom zřejmé, že narození syna Y. a zahájení povinné školní docházky dcery Sabiny jsou okolnosti nové, které

stěžovatelka uvedla až v kasační stížnosti a které žalovaný při rozhodování o existenci důvodů zvláštního zřetele hodných nemohl vzít v úvahu. Z hlediska posouzení kasační stížnosti je nicméně rozhodující, že všechny důvody, jichž se stěžovatelka v této souvislosti dovolává, jí byly známy již v řízení před krajským soudem (pokud jde o narození syna Y., v době nařízeného ústního jednání byla již v pokročilém stádiu těhotenství). Na rozdíl od důvodů doplňkové ochrany je v případě všech druhů azylových důvodů nutno trvat na uplatnění koncentračního principu, dle kterého nemohou být v kasační stížnosti uplatňovány nové (právní) důvody či (skutkové) skutečnosti, pokud nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem, ač v tom stěžovateli nic nebránilo (§ 104 odst. 4 s. ř. s., § 109 odst. 4 s. ř. s.); k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č. j. 2 Azs 48/2007 - 71 a ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69).

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost dílem nepřípustnou, dílem jako nepřijatelnou; proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. usnesením odmítl.

Krajský soud stěžovatelům ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti; náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Náklady spočívají v odměně za celkem osm úkonů právní služby (převzetí ustanoveného zastoupení čtyř stěžovatelů, doplnění jejich kasační stížnosti) v částce 4 x 2 x 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů], ponížené o 20%, v souladu s § 12 odst. 4 citované vyhlášky, celkem tedy 13 440 Kč. Dále zástupci náleží náhrada hotových výdajů; tu účtoval v částce 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 600 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatelů prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 posledně citovaného zákona činí 2667, 60 Kč. Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává odměna v celkové výši 16 708 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. ledna 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu